

Minden fehér más

Ecsetvonások címmel Tolnay Tibor-émlékkiállítás nyílt Nagyvárad szecessziós múzeumában, a Darvas – La Roche-házban, az idei XXVI. Festum Varadinum második hetén. Az egyik termet zsúfolásig megtöltő régi barátok, ismerősök, érdeklődők harminchárom Tolnay-festményt szemlélhettek meg.

A festőművész, grafikus Tolnay Tibor 1932. július 6-án született Nagyváradon, és 2009. október 27-én távozott e földi létből, búcsút véve szeretett városától. Tollrajzait tartalmazó

első könyve 1994-ben jelent meg *Szerelmem, Várad* címmel. E szerelem múlhatatlan volt, sokan úgy is emlegették őt, mint Várad festőjét. Persze járt-kelt ő sokfelé, bebarangolta Erdélyt, gyönyörű képeket festett Brassóról, Farkaslakárról, Segesvárról, Csíksomlyóról, s még sorolhatnánk.

*Az Ecsetvonásokról
a szecessziós múzeumban*
Fotó: Csikos Rolland

A vernisszázon Thurzó Sándor József muzsikált brácsán. Néhány Macalik Alfréd- és Charlotte Hampe-szerzeményt játszott, s hozzáfűzte: Tolnay Tibor kedvencei közül válogatott erre az alkalomra. A szervezők részéről Kecse Gabriella emlékezett meg Tolnay Tiborról, a talpig becsületes művészemberről. A harminchárom festményt a Tolnay család bocsátotta a szervezők rendelkezésére.

Tolnay Tibort egy alkalommal otthonában kerestük fel. Mindig szeretettel, érdekesen mesélt

Fotó: Tóth Hajnal

Pásztor Sándornak, a Megyei Tanács elnökének köszöntője után Szilágyi Aladár közíró méltatta a művészt és alkotásait. Elmesélte: Tolnayt a hetvenes évek elején ismerte meg. Történt ugyanis, hogy 1969-ben egy fiatal, tehetséges értelmiségiekből verbuválódott nagyváradai színjátészó együttes színre vitte az *Elektra* című előadást Schneider Antal rendezésében. A színpadképet Tolnay Tibor tervezte. „Tibor lelkesen vett részt ennek a csapatnak a munkájában. Nemcsak képzőművész volt, hanem színházi díszletek megálmodója, kirakatrendező, ugyanakkor vállalt közéleti szerepeket is” – hangzott el. A Meleg Attila vezette MM Pódium társulatával pedig igyekezett új lelket vinni a nagyváradai vár néhány termébe – azokban az időkben (a kétezres évek elején), amikor még nem volt rendbe téve az épület, amikor még nem volt úgy fölpezsdülve az élet ott, mint az utóbbi esztendőkből.

Szilágyi Aladár arról is szólt, hogy a tárlat anyagának majdnem fele téli kép. Tolnay Tibornak ugyanis kedvenc évszaka volt a tél a színei miatt. „A fehérnek rengeteg árnyalata létezik. Szürkés, kékes, lilás árnyalatok. Minden fehér más” – hangsúlyozta Szilágyi Aladár. Felhívta a figyelmet például egy Segesvárról készült alkotáson „a fehérek csodás kavalkádjára”. Tolnay Tibor szíves-örömezt csavargott. Sok erdélyi képet készített. Ám járt ő Szentendrén és Nagybányán is. Fogékony volt mindenre. Magába fogadta, majd kibontotta a képet. Megfestette a segesvári árká-

dot, a Körös-parti havazást, a hegyvidéki vihart. Nem bánta a fázlódást. Mert abban a pillanatban épp az volt a fontos, hogy megragadja a havazás hangulatát, vagy az, hogy a vihart festőileg megfogja. És az esősugarak vágják, csapkodják a képet. Az esőn átszűrődő látvány pedig csodálatos, a fény- és színhatás különös. Ihletettség, szeretet, tudás – ezek jellemzik Tolnay Tibor művészetét. Szilágyi Aladár befeje-

zésképp megjegyezte: Várad egymásra rétegződő élményeket ad. Remélhetőleg lesz mindig újabb nemzedék, amelyik továbbviszi Várad e poézisét a saját stílusában.

TÓTH HAJNAL